

Arrest

nr. 103 762 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2012 vraagt verzoeker asiel aan in het Rijk.

1.2. Op 23 januari 2013 beslist de gemachtigde tot de weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, dewelke luidt als volgt:

*"WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG
in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst
K, S. Nationaal nummer: xxx
CG nummer: X DVZ nummer: X
Asielaanvraag: 13/11/2012 Overdracht CGVS: 07/01/2013*

U werd op 18 januari 2013 van 9u10 tot 13u10 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw raadvrouw, mr. B, was tijdens het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Gjakove. U bezit de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens het gewapende conflict in Kosovo diende u Kosovo te verlaten. U vertrok met de rest van uw familie naar Albanië. Na een jaar in Albanië keerde u terug naar Gjakove. U liet zich vanaf 2000 voor het opgelopen oorlogstrauma opvolgen door een huisarts. Tot 2006 ging u regelmatig op consultatie en kreeg geneesmiddelen voorgeschreven. Op uw dertiende besloot uw familie u uit te huwelijken aan een één jaar oudere meisje, K. Z. U voelde niets voor een huwelijk en maakte ruzie met uw ouders. In dezelfde periode correspondeerde u met een vier jaar oudere Albanese jongen, B. P, die in Zwitserland woonde. U wilde met hem samenwonen en vertelde uw ouders dat u naar Zwitserland wilde gaan om er te werken. B. regelde voor u een illegale reis en wachtte u op. U besepte dat u homoseksueel was en begon een relatie met B. Na twee jaar van illegaal verblijf in Zwitserland bleef u er alleen achter. B. keerde naar Kosovo terug en u besloot naar Frankrijk te reizen. U verbleef er gedurende twee jaar illegaal. In februari 2010 werd u door uw vader gebeld. Hij zei dat er problemen waren en gebod u naar huis terug te keren. Tevens dreigde hij u in Frankrijk te komen ombrengen indien u niet op zijn eis inging. U keerde terug naar Gjakove. U kende geen problemen tot uw familie opnieuw op een huwelijk met K. insisterde. U bleef u verweren tegen dat huwelijk en werd hiervoor door uw vader geslagen. U werd verplicht haar te ontmoeten, intussen werd het trouwfeest geregeld. Gedurende twee maanden onderhield u een seksuele relatie met een voormalige schoolgenoot, D. F. Op 16 augustus 2010 werd uw huwelijk gevierd. U liep tijdens de festiviteiten weg en miste de komst van de hoxha. U weet hierdoor niet of het huwelijk traditioneel/religieus werd bekrachtigd. U weigerde K. als uw echtgenote te beschouwen en besloot uw vader, vier dagen na het trouwfeest, te vertellen dat u homoseksueel bent. Uw vader ontstak in woede, nam een mes en zette dat tegen uw voorhoofd. Ook sneed hij in uw vinger. Uiteindelijk nam hij zijn vuurwapen en schoot op u terwijl u met zijn wagen vluchtte. U werd in uw buikstreek geraakt en besloot naar een privé-arts te rijden. U liet er de kogel verwijderen en bleef gedurende twee dagen herstellen aan uw verwondingen. Toen u vertrok kwam u een politiewagen tegen. U zei aan de vier agenten dat uw vader u had willen vermoorden. Ze namen u mee naar uw woning om de zaak te onderzoeken. Toen u was aangekomen wilde uw vader u slaan. De agenten spraken uw vader aan en kregen van hem te horen dat u een homoseksueel bent. Hij gaf de agenten geld waarop ze u begonnen uit te lachen. U vertrok daarop naar een vriend, in Malishevë bij Prishtina. U vertelde hem dat u homoseksueel was en legde hem uw problemen met uw familie uit. Intussen vertelde uw vader overal dat u homoseksueel was. U werd zowel door hem als door de vader van K. gezocht. Tijdens de twee maanden van verblijf in Malisheve merkte u dat u door een wagen werd achtervolgd. U meende dat uw vader of schoonvader mensen geld hadden betaald om u om te brengen. U diende nergens klacht in. U besloot Kosovo te verlaten. U reisde naar Prizren en leende een som geld van S. H, een gekende maffioso. Eind september 2010 reisde u illegaal naar Duitsland. U verbleef er bij verschillende vrienden. Omdat u meende dat homoseksuelen in België meer rechten hadden besloot u naar België te komen. U nam in juli 2012 een trein richting België. Onderweg werd u door de Duitse politie aangehouden. Omdat u niet opgesloten wilde worden diende u er een asielaanvraag in. Zonder uw beslissing af te wachten reisde u na iets meer dan een maand door naar België waar u op 13 november- 2012 een asielaanvraag heeft ingediend. U wil niet meer naar Kosovo terugkeren omdat u vreest door uw familie en schoonfamilie te worden omgebracht omwille van uw geaardheid. Bovendien vreest u de broer van uw schuldeiser. Hij zou u immers meermaals in Duitsland hebben gebeld en hebben bedreigd omdat u hem geld schuldig bent. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart (dd.31/05/2010, geldig tot dd.31/05/2015), een medisch attest van een psychiater in Kosovo (dd.02/07/2012) en een brief van de spoeddienst in Heusden-Zolder (dd.12/12/2012).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer, uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de, zin van het

internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit niet gedaan. Vooreerst dient gewezen te worden op ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde bij de Dienst Vreemdelingen zaken uitdrukkelijk dat u in Kosovo in januari 2012 een paspoort zou hebben aangevraagd en deze te hebben verkregen. Dat paspoort zou u bij uw ouders thuis hebben achtergelaten (zie verklaringen DVZ, p.10, vraag 32). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter nooit over een paspoort te hebben beschikt (gehoor CGVS, p.14). Het feit dat uw paspoort achterhoudt doet dan ook vermoeden dat u essentiële informatie verzwijgt zoals "bijvoorbeeld eventuele reizen naar het buitenland, inkom- en uitreisstempels en de datum waarop u Kosovo definitief verliet. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor op de helling te staan. Voorts verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingen zaken in 2006 naar Zweden te zijn vertrokken. Vervolgens zou u in Frankrijk, Zwitserland en in Duitsland hebben verbleven. U zou nooit naar Kosovo zijn teruggekeerd sinds 2006 behalve één dag toen u in het najaar van 2012 gerepatriëerd werd. Uw ouders zouden in 2010 een identiteitskaart voor u geregeld hebben en deze naar Zweden gestuurd hebben (zie verklaringen DVZ, p.4 vraag 11, p.6 vraag 22 en p.12 vraag 42). Op uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u in 2006 naar Zwitserland te zijn gereisd. Vervolgens zou u illegaal in Frankrijk hebben verbleven tot u in februari 2010 op vraag van uw vader terugkeerde naar Kosovo. Van september 2010 tot november 2012 verbleef u in Duitsland. U ontkende ooit in Zweden te zijn geweest (gehoor CGVS, p.2,3,4). Geconfronteerd met deze inconsistentie stelde u dat u tijdens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken te moe was om helder te denken (gehoor CGVS, p.4). Vervolgens verklaarde u op het Commissariaat-generaal sinds 2010 niet meer in Kosovo te zijn geweest, maar begin november 2012 rechtstreeks vanuit Duitsland naar België te zijn gekomen (gehoor CGVS, p.3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken, waar u meermaals verklaarde in november 2012 vanuit Duitsland naar Kosovo te zijn gerepatriëerd (zie verklaringen DVZ, p.4 vraag 11, p.6,7 vraag 22 en p.9 vraag 27) ontkende u uw verklaringen zoals deze werden afgelegd bij de Dienst Vreemdelingen zaken. U herhaalde dat u er te moe was en stelde niet meer te weten wat u er juist had gezegd. U vroeg uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken niet in overweging te nemen en verwees naar uw vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingen zaken. U stelde hierover dat daarin de juiste gegevens stonden en dat enkel deze correct waren (gehoor CGVS, p.4,5). Die uitleg houdt echter geen steek en is geenszins afdoende. Nergens uit uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal blijkt dat uw aanvankelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken niet correct zouden zijn. Dat uw geloofwaardigheid ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit een aantal bijkomende merkwaardigheden en ongerijmdheden. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingen zaken niet dat u gehuwd was (zie DVZ p.5 vraag 16 a en b). Toen u bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal plots gewag maakte van een huwelijk, werd u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. U stelde hierop enkel dat u uw partner aanvankelijk niet had vermeld omdat u bang was gerepatriëerd te worden. Die uitleg houdt echter geen steek, gelet op uw overige verklaringen over uw vluchtmotieven. Waar u tijdens het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde dat u Kosovo was ontvlucht omwille van problemen gelinkt aan uw huwelijk in augustus 2010 (zie CGVS -vragenlijst p.4, vraag 5), verklaarde u er bij de registratie van uw asielaanvraag dat u Kosovo in 2006 ontvlucht was omwille van een trauma dat u tijdens de oorlog in Kosovo zou hebben opgelopen en tussen 2006 en 2012 niet te zijn teruggekeerd. Uw ouders zouden uw identiteitskaart in 2010 geregeld hebben (zie DVZ, p.7, vraag 26 en p.12, vraag 42) aan uw bewering, in Kosovo augustus 2010 (tegen, uw zin) te zijn gehuwd, kan gelet bovenstaande dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal het volgende verklaarde u over uw huwelijk: U zou op 16 augustus 2010 verplicht zijn gehuwd. U zou uw echtgenote hebben verjaagd maar onder druk van uw familie haar hebben moeten terugnemen. Toen u weigerde vluchtte u weg. U werd in Duitsland aangehouden en diende er een asielaanvraag in. Uw aanvraag werd afgewezen en u werd gerepatriëerd naar Kosovo. Bij uw terugkeer verklaarde u aan uw familie dat u homoseksueel bent en daarom niet bij uw echtgenote

kon blijven. U zou hierdoor zijn bedreigd door uw familie en schoonfamilie waardoor u opnieuw vluchtte. U kwam naar België (zie CGVS-vragenlijst, p.4, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal gaf u een heel andere versie van de feiten. U stelde niet officieel te zijn gehuwd. Bij de vraag of het om een religieus/traditioneel huwelijk zou gaan, verklaarde u dat u dit niet wist omdat u geen enkele huwelijksceremonie in die aard had bijgewoond. U zou immers niet aanwezig zijn geweest wanneer de hoxha, een moslim geestelijke, naar uw trouwfeest kwam (gehoor CGVS, p.5,11). U vervolgde dat u van uw feest zou u zijn weggelopen. Vier dagen later zou u aan uw vader over uw seksuele geaardheid hebben verteld. Hij zou u hierop hebben beschoten en u hebben verwond. Na uw herstel dook u onder bij een vriend in Malishevë. U vertrok daarop vanuit Kosovo naar Duitsland waar u verbleef tot aan uw komst naar België (gehoor CGVS, p.3,4,7,9,11). Van uw trouwfeest had u overigens geen enkel begin van bewijs, zoals foto's of ander beeldmateriaal (gehoor CGVS, p.5). Gevraagd of u aan dergelijke bewijzen kon geraken beweerde u met niemand in Kosovo contact te hebben, ook niet met vrienden. Nochtans blijkt uit uw verdere verklaringen dat u na uw vertrek uit Kosovo wel degelijk contacten onderhield met uw vriendenkring. Eén van uw vrienden in Kosovo, B. C, stuurde u zelfs een medisch attest na (gehoor CGVS, p. 12,15,16). Behalve dat telefonisch contact blijkt u overigens over een facebook-account te bezitten. Op het Commissariaat-generaal werd u gevraagd uw facebook-account te openen. U beweerde, hierop uw paswoord niet meer te kennen en bijgevolg de inhoud niet te kunnen tonen omdat deze geblokkeerd zou zijn. Na confrontatie met de inhoud van uw publieke bladzijde waaruit duidelijk blijkt dat de inhoud recentelijk werd aanpast (zie prints facebook-bladzijden) repliceerde u enkel dat u dit niet zelf heeft gedaan (gehoor CGVS, p.16). Die uitleg is echter weinig aannemelijk. Verder kon u niet veel vertellen over uw bruid. Zo kende u enkel haar naam, familienaam, leeftijd en stelde dat ze afkomstig was uit een dorp bij Pejë. U wist echter niet hoe haar ouders heetten, wat de bezigheid van haar vader was, hoe uw familie haar familie kende, noch hoe haar broers en of zussen heetten. Nochtans beweerde u dat uw familie sinds 2006 haar als uw bruid had uitgekozen (gehoor CGVS, p.2,5,6,11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u overigens niet te hebben geweten hoe oud ze was (zie CGVS-vragenlijst p.4, vraag 5). Uit de publieke bladzijde van uw facebook-account blijkt overigens dat u de bruid die u probeerde te ontlopen, K. Z, toegevoegd hebt als vriend. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat tevens de oprechtheid van uw beweringen over uw seksuele geaardheid door bepaalde van uw uitspraken in het gedrang wordt gebracht. U stelde sinds uw dertiende aangetrokken te zijn geweest door mannen, nadat u in 2006, via facebook, kennis had gemaakt met uw partner, B. P. (gehoor CGVS, p.14,19). U wist echter niet dat homoseksuele relaties bestonden (gehoor CGVS, p.15,19). Hoewel u enkele weken na uw aankomst in Zwitserland seksuele betrekkingen had met B, zou u pas op uw vijftiende hebben beseft dat u mannen verkoos. Gevraagd naar uw gevoelens over deze voor u nieuwe ervaring, kon u hierover niets melden (gehoor CGVS, p.19). Met vrouwen zou u nooit een relatie hebben aangegaan (gehoor CGVS, p.16). Gevraagd hoe u tot het besef mannen te verkiezen was gekomen, schoot u aanvankelijk in de lach, waarop u vervolgde dat u het eigenlijk niet wist maar dat u "zoiets als u aangetrokken door mannen" voelde (gehoor CGVS, p.14). In 2010 zou u in Kosovo een kortstondige relatie hebben gehad met een, voormalige schoolgenoot, D. F. (gehoor CGVS, p.17). Gevraagd hoe u wist dat hij homoseksueel was verklaarde u dat meteen aan iemand te kunnen zien aan de manier van lopen, spreken en handelen (gehoor CGVS, p.17). Gevraagd of een homo in Kosovo, zoals D. F, expliciet zijn geaardheid zou tonen, stelde u dan weer dat men daar nooit openlijk laat merken wanneer men homoseksueel is (gehoor CGVS, p.17). Op de vraag wat u heeft doen inzien dat u anders was bleef u overigens een antwoord schuldig. U meende niets over dit onderwerp te kunnen vertellen (gehoor CGVS, p.14). Gevraagd naar uw gevoelens wanneer u besepte dat u op mannen viel, omzeilde u de vraag door te stellen dat u een foto van uw toenmalige partner in Zwitserland op een usb-stick had staan (gehoor CGVS, p.14). Gevraagd naar de naam van deze partner haalde u uw mobiele telefoon tevoorschijn en zocht in uw bestand naar namen. Toen u attent werd gemaakt spontaan op de gestelde vragen te antwoorden gaf u de naam, B. P. (gehoor CGVS, p.15). Gevraagd waar jullie samen uitgingen als gay-koppel in Zwitserland -u beweerde immers dat jullie uitgingen- verklaarde u plots dat u "dergelijke plaatsen" niet kent (gehoor CGVS, p.18,19). Verder stelde u dat in Kosovo homoseksualiteit niet wordt aanvaard. Uw vader zou u ervoor willen ombrengen (gehoor CGVS, p.) Gelet op deze stelling is het dan ook merkwaardig dat uw vader overal spontaan zou gaan rondvertellen dat u homoseksueel zou zijn (gehoor CGVS, p.6,8,19,20). In dit door u geschetste kader is het dan ook bijzonder dat u aan uw vrienden spontaan zou hebben gemeld dat u homo bent. Gevraagd hoe ze op uw mededeling reageerden, stelde u enkel dat men u zei dat ze het erg voor u vonden. Gevraagd naar uw reactie op een dergelijke (negatieve) opmerking stelde u dat u enkel dat u in uw leven doet wat u wil (gehoor CGVS, p. 19). Wat betreft uw problemen met de broer van een persoon die u geld schuldig zou zijn, S. H, -hij zou u meermaals hebben gebeld en u zoeken om uw schuld af te lossen (gehoor CGVS, p.6,7)-, dient te worden vastgesteld dat u over deze feiten nooit gewag maakte bij uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie CGVS-vragenlijst, p.4). Geconfronteerd met deze ernstige omissie -u verklaarde er immers uitdrukkelijk nooit met medeburgers problemen te hebben gekend-, stelde u enkel

dat u dit feit niet vermeidde omdat u bang was dat de Belgische asielinstanties zich erover zouden informeren waardoor u gevaar zou lopen. Vervolgens beweerde u dat de tolk u zou hebben gezegd niets over dit feit te vertellen. Even later beweerde u plots alsnog dit probleem te hebben verteld, maar stelde dat deze opzettelijk niet werd genoteerd (gehoor CGVS, p.14). Gelet op deze onsamenhangende en tegenstrijdige uitleg kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht aan uw problemen met H. Wat betreft uw gezondheidsproblemen -u zou lijden aan post traumatische stress ten gevolge van gebeurtenissen in de oorlog in Kosovo en legt een medisch attest hiervan neer- dient het volgende te worden vastgesteld: U verklaarde hierover dat u tussen 2000 en 2006 om de twee à drie weken naar een arts te zijn geweest. Deze arts zou uw vriend, B. C, het door u neergelegde medische attest hebben meegegeven als bewijs van uw jarenlange therapie bij hem (gehoor CGVS, p.13). Gevraagd naar de naam van de behandelende arts bleef u een antwoord schuldig (gehoor CGVS, p.12). Het adres waar u jarenlang op consultatie ging kende u evenmin (gehoor CGVS, p.13). Gevraagd of deze arts een huisarts of een specialist was, stelde u verkeerdelijk dat het om een huisarts ging. Nochtans blijkt uit het door u neergelegde medische attest dat dit werd opgesteld en getekend door een psychiater. De benaming van de medicatie die u jarenlang nam en nog steeds zou nemen, kende u evenmin (gehoor CGVS, p.13). Aan uw uiteengezette gezondheidsproblemen en aan de authenticiteit van het door u neergelegde medische attest kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas. De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit. Het medische attest van uw opname bij de spoeddienst van een ziekenhuis in Heusden-Zolder meldt enkel dat u er werd binnengebracht nadat u zich onwel voelde het attest is opgesteld aan de hand van uw persoonlijke verklaringen en geeft bijgevolg geen uitsluitsel over de oorzaak van uw medisch probleem.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in vier middelen de schending op van de motiveringsplicht, de schending van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de regels van behoorlijk bestuur en tenslotte de schending van de artikelen 3, 5, 8 en 14 van het EVRM.

2.2. Verzoeker licht zijn middelen als volgt toe: "A. schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet. De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. Het CGVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door zijn familie en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden. Verzoeker werd gevisieerd omwille van zijn homoseksuele geaardheid en hij heeft hulp gezocht bij de politie doch deze heeft na contact met de vader de kant van de vader gekozen. Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld. Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij reeds bedreigd en geslagen werd en dit omwille van het feit dat hij niet is willen ingaan op het geregeld huwelijk. Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag. Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor familie die hem viseren omwille van zijn geaardheid en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Tevens dient hij te vrezen voor de ouders van Kaltrina. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Kosovo zijn er nog steeds veel problemen voor Albanezen en tegenpartij geeft dit ook reeds toe in haar beslissing. Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn leven zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten

die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden. Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken. Dat het CGVS op basis van het feit dat Kosovo een veilig land zou zijn tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen. Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de aangehaalde elementen en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoeker omwille van de weigering om in te gaan om het gearrangeerd huwelijk en de seksuele geaardheid van verzoeker. Verzoeker heeft wel degelijk problemen gekend omwille van deze problemen en zijn enige mogelijkheid was zijn land te ontvluchten. De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven. Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen. De eventuele tegenstrijdigheden kunnen verklaard worden door de medische problemen van verzoeker die aantonen dat hij ernstige psychische problemen heeft waardoor het voor hem niet altijd mogelijk is om helder te denken. Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is. Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten. In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen. Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd. Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden. Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt en omwille van zijn problemen met zijn familie en het feit dat hij hiervoor onvoldoende geholpen wordt door de autoriteiten. Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren. Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker onvoldoende elementen aangebracht heeft van zijn vrees voor zijn leven. Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur. Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren. Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken. Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.

B. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 23.01.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd. Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken. Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft. Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand. Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd. De bijgebrachte elementen ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS. Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen. Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst. Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten. Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver. De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 23.01.2013 van het CGVS is dan ook genomen met machtsoverschrijding. Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van

de Vreemdelingenwet. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen en dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen. Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 23.01.2013 van het CGVS te vernietigen.

C. Derde middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker. Men is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst en dit omwille van zijn afkomst. Ook de Kosovaarse autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen tegen de problemen die verzoeker ondervindt in zijn thuisland en dit omwille van zijn afkomst. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker. Dat dit middel dan ook gegrond is.

D. Vierde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo. Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Dat dit middel dan ook gegrond is.

E Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds geruime in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd. Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands en Frans. Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Dienvolgens

vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een eenvoudige lezing volstaat hiertoe. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.4. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.5. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

2.6. De wetgever heeft in deze specifieke procedure voorzien met name, de niet in overwegingname van de asielaanvraag met betrekking tot asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Met het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, B.S. 1 juni 2012 (hierna: KB van 26 mei 2012) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd.

2.7. Bij koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd deze lijst geactualiseerd.

2.8. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- FYROM
- India
- Kosovo
- Montenegro
- Servië".

2.9. *In casu* kan verzoeker niet betwisten dat Kosovo, waarvan hij verklaart dat het zijn land van herkomst is, als veilig land wordt beschouwd.

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst".

2.10. *In fine* van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar

voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen”.

2.11. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Kosovo en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op verzoeker.

2.12. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een zeer uitgebreide en gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat zijn asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien hij duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat verzoeker *in casu* niet doet.

2.14. Verwerende partij komt tot die conclusie, onder meer, op basis van de volgende vaststellingen.

“(…) Vooreerst dient gewezen te worden op ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat u in Kosovo in januari 2012 een paspoort zou hebben aangevraagd en deze te hebben verkregen. Dat paspoort zou u bij uw ouders thuis hebben achtergelaten (zie verklaringen DVZ, p.10, vraag 32). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter nooit over een paspoort te hebben beschikt (gehoor CGVS, p.14). Het feit dat uw paspoort achterhoudt doet dan ook vermoeden dat u essentiële informatie verzwijgt zoals “bijvoorbeeld eventuele reizen naar het buitenland, inkom- en uitreisstempels en de datum waarop u Kosovo definitief verliet. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor op de helling te staan (…)”

“(…) Dat uw geloofwaardigheid ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit een aantal bijkomende merkwaardigheden en ongerijmdheden. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat u gehuwd was (zie DVZ p.5 vraag 16 a en b). Toen u bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal plots gewag maakte van een huwelijk, werd u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. U stelde hierop enkel dat u uw partner aanvankelijk niet had vermeld omdat u bang was gerepatriëerd te worden. Die uitleg houdt echter geen steek, gelet op uw overige verklaringen over uw vluchtmotieven (…)”

“(…) Verder kon u niet veel vertellen over uw bruid. Zo kende u enkel haar naam, familienaam, leeftijd en stelde dat ze afkomstig was uit een dorp bij Peje. U wist echter niet hoe haar ouders heetten, wat de bezigheid van haar vader was, hoe uw familie haar familie kende, noch hoe haar broers en of zussen heetten. Nochtans beweerde u dat uw familie sinds 2006 haar als uw bruid had uitgekozen (gehoor CGVS, p.2,5,6,11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u overigens niet te hebben geweten hoe oud ze was (zie CGVS-vragenlijst p.4, vraag 5) (…)”

“(…) De benaming van de medicatie die u jarenlang nam en nog steeds zou nemen, kende u evenmin (gehoor CGVS, p.13). (…) Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas. De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (…)”

2.15. Bij de lezing van de motieven in de bestreden beslissing valt het op dat de tegensstrijdigheden en inconsequente verklaringen uit verzoekers asielrelaas en diens interview bijzonder talrijk zijn. Ook bevat het asielrelaas ontegensprekelijk een aantal merkwaardigheden en ongerijmdheden. Deze staan duidelijk en eenvoudig te lezen in de motivering van de bestreden beslissing. Bovendien slaagt verzoeker er geenszins in de tegenstrijdigheden te weerleggen of minstens enigszins uit te klaren. Verzoeker voegt ook geen stukken of elementen bij die een ander licht doen schijnen op diens asielrelaas, zoals hij het overigens zelf heeft kunnen later noteren door de bevoegde asielinstanties. Wanneer verzoekers asielrelaas aangetast wordt door danig veel tegenstrijdigheden en onduidelijkheden vermag diens relaas naar recht en rede niet als geloofwaardig beschouwd worden.

2.16. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie gekomen is dat uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat wat hem betreft aangaande Kosovo, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

2.17. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen aangaande de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Uit nazicht van het administratief dossier en het gehoorverslag van verzoeker blijkt dat verzoeker melding maakte van het feit dat deze angst heeft om vervolgd te worden wegens zijn seksuele geaardheid, doch kan hij dit verhaal geenszins aannemelijk maken. Verzoeker slaagt er niet in om een gronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Deze belangrijke vaststelling noopt tot de conclusie dat verzoeker als asielzoeker, uit een veilig land, niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om asielrecht in het Rijk te verkrijgen. Dezelfde conclusie als diegene in de bestreden beslissing, dewelke dan ook naar recht en rede genomen werd.

2.18. Wat betreft tenslotte de opgeworpen schendingen van de artikelen 3, 5, 8 en 14 van het EVRM.

2.19. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. Verzoeker beperkt zich tot loutere affirmaties als zou bij uitvoering van de bestreden beslissing zijn recht op veiligheid niet gegarandeerd worden. Vervolgens verwijst hij naar elementen van zijn asielrelaas en diens interview, waarover echter reeds werd geoordeeld dat deze niet bewijzen dat verzoeker een reëel risico loopt in diens (veilig) land van herkomst

2.20. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad tevens op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag *"prima facie (...) worden besloten dat de (...) aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist."* (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

2.21. Artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 2001, 343).

2.22. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

2.23. Verzoeker is afkomstig uit een veilig land en brengt geen stukken bij die een andersluidend oordeel over zijn persoonlijke veiligheidssituatie in diens land van herkomst zouden kunnen aantonen.

Op die manier maakt verzoeker evenmin duidelijk dat hij risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.24. Verzoeker toont niet *in concreto* aan op welke wijze het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht op privéleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. *In casu* voert verzoeker slechts het volgende aan: *“Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd”*.

2.25. De Raad merkt op dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet zonder meer vallen onder de toepassingsfeer van artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Verzoeker voert geen enkel concreet betoog als zou hij hier een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, onderhouden in het Rijk. Gezien het feit dat gewone sociale relaties niet (zonder meer) onder de beschermingssfeer van artikel 8 van het EVRM vallen, maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij onterecht geen overweging heeft gemaakt in de bestreden beslissing omtrent de impact van artikel 8 van het EVRM op zijn privé- of gezinsleven.

De vier middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC